

မိုးတိမ်
for
နင်းဆီပရောဂျက်

အမှာစာ

ပရိသတ်ကြီးကို အသိပေးတာပါ။ ကျွန်တော် တခြား ကလောင်နာမည် နဲ့ ထုတ်ဝေဖူးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထဲက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အားရပြီး ပရိသတ်ကြီး လည်း ကျေနပ်လိမ့်မယ်ထင်တဲ့ ဝတ္ထုသုံးအုပ်ကို ပြန်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံးတစ်အုပ်ကိုတော့ 'တစ်ကိုယ်တော် ကျူး ပစ်' ဆိုတဲ့ နာမည် နဲ့ ထုတ်ဝေပြီးပါပြီ။ ခု ဒီ 'နှင်းဆီ ပရောဂျက်' ကိုလည်း ကျွန်တော် ပရိသတ် ကျေနပ်နှစ်သက် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပရိသတ် လက်ထဲ မရောက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေ မို့ ခုလို အနည်းငယ် မွမ်းမံပြင်ဆင်ပြီး ပြန်ထုတ်ဝေတာကို လုပ်စားတယ်ဆိုပြီး မထင်ကြပါနဲ့လို့ တောင်းဆို တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။

ပရိသတ်ကို အစဉ် လေးစားလျက်

ကျွန်တော်

မိုးစက်ဝိုင်း

သင့်ချစ်သူဟာ ...

နှင်းဆီပန်းနှစ်သက် တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဆိုရင်ပေါ့။

အဲဒီ နှင်းဆီပန်းတွေ နဲ့

သူ့အချစ်ကို ရိုးသားစွာ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ။

(၁)

ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့သည် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ကိုယ် တစ်နေရာ သို့
ဦးတည်ကာသွားနေကြသည်။ သူတို့၏ စိတ်ထဲမှာ လည်း အဆုံးအဖြတ် အဖြေတစ်ခုကို
သိချင်နေကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

ထိုနေ့သည် မေဂျာပေါင်းစုံ စစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲ၏ နောက်ဆုံးဖိုင်နယ် ပွဲစဉ်နေ့
ဖြစ်သည်။ စစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်သဖြင့် အခြားသော ပြိုင်ပွဲများ ကို ကျိတ်ကျိတ်တိုး
စည်ကားလှသည်တော့ မဟုတ်။ ဝါသနာပါသော ကျောင်း သားအချို့သာ
ပွဲကျင်းပရာခန်းမအတွင်း ရှိနေကြသည်။

မကြာမီ ပြိုင်ပွဲစတော့မည် ။ ယှဉ်ပြိုင်မည့် သူနှစ် ဦးလည်း ရောက်ရှိ နေကြပြီ။

ဝိုးဟပ်ဖြူ၊ ဒူးယား၊ ဖရီး၊ အာလာဒင်၊ ဆာကေးတို့ ကျောင်း သားအုပ်စုဆီမှ
အချင်းချင်း တီးတိုးဝေဖန်သံတွေ ကြား နေရ၏ ။

"ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ခင်မောင်ဇော် နိုင်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဒီကောင်က ရုပ်ရှိ
ရေလျှံရုံတင်မဟုတ်ဘဲ စစ်တုရင်မှာ ပါ ဆရာကြီးဆိုပြီး ကျောင်းမှာ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်နေတာကွ"

သိန်းထွန်း တစ်ယောက် အားကျသော လေသံဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ် သည်။

နောက်ကျောင်းသား မြင့်ဦး(စံမတူ)ကလည်း ...

"ပြောလိုတော့ မရဘူးနော်၊ ကျားသစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သူ့ဟာသူ တစ်ယောက် တည်းနေတတ်ပေမယ့် မနှစ် ကပြိုင်ပွဲမှာ ခင်မောင် ဇော်နဲ့ သရေကျသွားတာ မင်းတို့အမြင်ပဲလေ"

"ဒါ ကတော့ကွာ ...ခင်မောင်ဇော် ခြေချီလက်ချီ ဖြစ်သွားတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"ကဲပါကွာ ...ထင်ကြေးတွေ ပေးမနေကြနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ ပြိုင်ပွဲပြီး သွားရင် ဘယ်သူက သာတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ တွေ ရမှာ ပါ၊ ပြီးတော့ ... မင်းတို့ မသိတာတစ်ခုကို ငါ ပြောပြရဦးမယ်"

"ဟင် ...ဘာလဲဟ"

"ခင်မောင်ဇော်နဲ့ပြိုင်မယ့် ကျားသစ်ရဲ့ နာမည် ရင်းကလည်း ခင် မောင်ဇော်ပဲကွ"

"ဟေ ...ဟုတ်လား"

ခုမှ သိရသော ပုပ္ပါး၊ ရေဆင်၊ ငပိကောင်၊ ဇာဇာ(လှမြင့်)တို့ အံ့သြသွားကြ၏ ။

ကျော်စိုးက ပြုံး စစလုပ်ကာ ...

"တွေ့ ကြပြီပေါ့ကွာ၊ ခြင်္သေ့နှစ် ကောင် တစ်ဂူထဲတော့ မအောင်း နိုင်ပါဘူး"

ထို့နောက် သူတို့လည်း တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။ အကြောင်း မှာ ယှဉ်ပြိုင်မည့် နေရာအသီးသီးသို့ ကျားသစ်နှင့် ခင်မောင်ဇော်တို့ ဝင်ထိုင် လိုက်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အရင်ကြည့်မိကြသည်။

ကျားသစ်ကပဲ လေသံအေးအေးဖြင့် အရင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"ဝမ်းသာပါတယ် ခင်မောင်ဇော်၊ ခုလို နောက်ဆုံးပြိုင်ပွဲမှာ မင်းနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ မင်းနဲ့ ကစားရလို့ ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ်"

ကျားသစ်မျက်နှာက အေးချမ်းပျော့ပျောင်းနေသလောက် ခင်မောင် ဇော်၏ မျက်နှာ ကတော့ ရဲရင့်တည်ခံနေသည်။ သို့သော်လည်း ကျားသစ် ကို လေသံမှန်မှန်နှင့် စကားပြန်လိုက်ပါ၏။

"ငါကလည်း မင်းနဲ့ပဲ တွေ့ချင်နေတာပါ။ ပွဲပြီးမှပဲ ဘယ်သူ တကယ်ဂုဏ်ယူရမလဲဆိုတာ သိရမှာ ပေါ့"

ထို့နောက် ပြိုင်ပွဲစတင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ခန်းလုံးလည်း ငြိမ်ဆိတ် သွားကြ၏။ အားလုံးအကြည့်တွေ က တစ်ချက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်ကြ သော ကျားသစ်နှင့် ခင်မောင်ဇော်တို့၏ လက်တွေ ဆီသို့ သာ ရောက်နေကြ တော့ ၏။

ပထမတစ်ပွဲအပြီးမှာ အများ စုမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ခင်မောင် ဇော် နိုင်သွားပါသည်။ ခင်မောင်ဇော်မျက်နှာက အောင်မြင်မှု ကြောင့် ဝင်း တောက်နေ၏။ ကျားသစ်ကတော့ သူ့ပုံစံအတိုင်း ခပ်အေးအေးပဲ သူ့အမှာ : ကို စဉ်းစားနေပုံပေါ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဒုတိယပွဲ စလိုက်ကြပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျားသစ်က ပြန်ပြီးအနိုင်ယူလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဇော်မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။ ကြည့်နေသူတွေ ဆီမှလည်း ခပ်တိုးတိုး ထင်ကြေးပေးသံများ ထွက်လာကြပြီ။

နောက်ဆုံးဖိုင်နယ် တတိယပွဲ။ သူတို့နှစ် ယောက် ၏ ပါဏ်ရည်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ပွဲ။

စလိုက်ကြပြီ။ တစ်ယောက် က တစ်ကွက်ရွှေ့လိုက်တိုင်း ကြည့်နေ သူတွေ ဆီမှ ဟင်ခနဲ။ နောက် တစ်ယောက် ပြန်ရွှေ့လိုက်လျှင် ဟာခနဲ။ ထိုသို့ပင် ဖြစ်နေကြ၏။

ဘယ်သူက သာနေသည်ဟု ပြောလို့မရသေးပေ။ သို့သော်လည်း အချိန်တွေ
က တစ်စစနှင့် နောက်ဆုံးမှာ တော့ ...

ဓလံနဓ

ကျားသစ်အသံ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဇော်၏ ဘုရင်ကြီးကို ပြေးကွက် မရှိအောင်
ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ပြီ။ ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ထား၍ ခင်မောင်ဇော် ဘာလုပ်ရမည် မှန်းမသိ
ဖြစ်သွား၏ ။ သို့သော်လည်း စစ်တုရင်ကစားနည်း က အကွက်ရွေ့ပြီးလျှင် 'ဟာ ...ဆောရီး'
ဆိုပြီး ဘွားတေးလုပ်လို့ မရေချ။ ခင်မောင်ဇော် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှုံးသွားလေ၏ ။

ကျားသစ်ကို ချီးကျူး သံတွေ ထွက်လာကြတော့၏ ။ ခင်မောင်ဇော်
မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲပြီး သူ့အရှုံးကို လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရ၏ ။

ဟိုးအရင် ကျောင်းပွဲမှန်သမျှ သူသာ ဗိုလ်စွဲခဲ့သည်ချည်းပင်။ မနှစ် က ကျားသစ်
ဝင်ကစားတော့မှပဲ ဖိုင်နယ်မှာ သရေကျခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲ သူ အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ပြီး
ကျားသစ်ကို အနိုင်ယူရန် ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏ ။ ခုတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပြီ။

သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ကမ်းပေးလာသော ကျားသစ်၏ လက်ကိုပင်
မတုံ့ပြန် ဖြစ်ဘဲ ...

"ကျားသစ် ...ဒီနှစ် က နောက်ဆုံးနှစ်(ဗြူဇဗျ) ဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါ နောက်ထပ်တွေ
့ဖို့တော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ...အခွင့် သာရင် မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူသာမလဲ
ယှဉ်ချင်ပါသေးတယ်"

"တော် ပါပြီ ခင်မောင်ဇော်ရာ၊ မင်းနဲ့ငါ စစ်တုရင် မထိုးချင်တော့ပါ ဘူး၊ ငါ့မှာ
စစ်တုရင်ထက် အရေး ကြီးတာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဝါသနာကြောင့် ကစား ဖြစ်တာပါ"

ပြောလိုက်မှပဲ ခင်မောင်ဇော်က ပိုတင်းသွားပုံပေါ်သည်။ ရှုသိုးသိုး ပြန်ကြည့်ပြီး
...

"အေး ...ငါကလည်း စစ်တုရင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မင်းနဲ့

ယှဉ်ချင်တာ၊ ငါ မကျေသးဘူး"

ခင်မောင်ဇော်က ပေါ်တင်ပဲ ပြောချလိုက်၏။ ပထမတော့ ဒီလောက် မထင်ထား၍ ကျားသစ် အံ့ဩသွားသေးသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကိုချရင်း...

"မင်းဘဝက အမြင်မှာ တင် ငါ့ထက်သာမှန်း သိသာပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီ လောက် အကျိတ်အခဲတွေ ထားမနေပါနဲ့၊ အာဃာတဆိုတာ ပူလောင် တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ...လက်စားချေတယ်ဆိုတာဟာလည်း ပြီးဆုံးသွားတဲ့ ဝမ်းမြောက်မှု မဟုတ်ဘူး"

"မင်းနိုင်တိုင်း ငါ့ကို ရွှေပြည်အေးတရားတွေ လာဟောမနေပါနဲ့၊ သွားပြီ ကျားသစ် ...အခွင့်ကြုံရင်တော့ ဆုံမှာ ပါ"

မခိုးမခန့်ပြောရင်း ခင်မောင်ဇော်က လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျားသစ်လည်း လိုက်မတားမိတော့။ သူ့ဘက်က တရား မျှတစွာ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယှဉ်ပြိုင်ကြလျှင် တစ်ယောက် နိုင်ပြီး တစ်ယောက် ရှုံးတာက သဘာဝ ပါပဲ။

စာသင်ခန်းဘက် တစ်ယောက် တည်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူနှင့် ရှားရှားပါးပါးတွဲနေသော တာတီးနှင့် အခုလေး(လှမြင့်)ကို ကင်တင်းသွားရန် ပြန်လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီနှစ် ကောင်က ဝါသနာမပါဟုဆိုကာ သူ့ပွဲကို လိုက်မကြည့်။ နိုင်လျှင်တော့ လက်ဖက်ရည်တိုက်ဖို့ လာခေါ်ပါဟု တင်တင်စီးစီး မှာ လိုက် သေးသည်။ တရားကျစရာပင် ကောင်းလှ၏ ။

ကျားသစ် ကတော့ ကိုယ့်အနိုင်ကို ကြွားချင်နေသဖြင့် အောင့်သက် သက်နှင့် လာခေါ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကော်ရစ်တာတစ်နေရာအရောက်မှာ တော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ခြေ ထောက်နှင့် နင်းမိသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ကြိုး နှင့် လည်ပင်းမှာ ဆွဲလို့ရသော ကျောင်းသားကဒ်ကလေး ဖြစ်နေ၏ ။

ကောက်ယူပြီး ဘယ်သူ့ဟာလဲဟု စပ်စုမိသည်။

လှပကြည်စင်သော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ၏ ပစ္စည်း ဖြစ်နေ လေ၏ ။

နှင်းဆီချို၊ တတိယနှစ် သမိုင်း ...တဲ့။

ငါနဲ့ မေဂျာတစ်ခုတည်းကပါလားဟု ကျားသစ်က တွေးမိသည်။ ကိုယ့်မေဂျာမှာ လူများ လွန်း၍ ဒီကောင်မလေးရှိမှန်းပင် သတိမထားမိခဲ့ချေ။

ပတ်(စ်)ပိုဇာတ်ပုံကလေးနှင့် ပင် အတော် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေပြီ။ နှင်းဆီ ဆိုတာ ချသလား၊ ခါးသလား သူ မသိပါ။ ဒါ ...ဇာတ်လမ်းပဲဟု ပြောင်စပ်စပ်တွေးရင်း ထိုဇာတ်လမ်းကို မြည်စမ်းရန် ကျောင်းသားကဒ် ကလေးကို လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တော့သည်။

ဒီနေ့ လက်ရှိအောင်မြင်မှု နှင့် အတူ ရင်ထဲမှာ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု တွေ က ဖြစ်ထွန်းနေခဲ့ပြီ။

*

(၂)

နောက်နေ့ ကျောင်းကို စောစောရောက် ဖြစ်သည်။

ဘာရယ်ကြောင့် တော့ မဟုတ်။ အိပ်ရာစောစောထ ဖြစ်သဖြင့် ဝီရိယ ကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ တွဲနေကျသူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက် မှ မရောက်သေး။

သို့နှင့် ကင်တင်းမှာ တစ်ယောက် တည်း ထိုနေ့စဉ်မှာ ပဲ ...

"ဟဲ့ ကျားသစ် ...နင် ကျောင်းလာတာ စောလှချည်လား"

နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ကျားသစ်မှာ အာရုံပျက်သွားရ၏။ မော့ကြည့် လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း စုစုမာ။ တွေ့လက်စလေး အာရုံနောက် သွား၍ ကျားသစ်က ငေါက်လိုက်သည်။

"အေး ...စောတယ်ဟ၊ စောတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"ကျားသစ်နော် ...ငါက အကောင်းနှုတ်ဆက်တာကို ...ဟွန်း"

စုစုမာ ရှု၊ ရှု၊ ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။

ကျားသစ်က ပြုံး စစလုပ်လျက် ...

"ဟဲ့ ဟဲ့ ...နောက်တာပါ ဘဲဥမရယ်"

"အောင်မာ ...ဘာဘဲဥမလဲ၊ နင်နော်"

ပြောရင်း စုစုမာက သူ့နာမည် ပြောင်ကို ဘယ်သူများ ကြားသွားလဲ ဟု ပတ်ဝန်းကျင်အား စိုးရိမ်တကြီး ဝေ့ကြည့်နေသေး၏။

"ဪ ...တရားကျဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ နင်ကျတော့ ငါ့ကို ကျားသစ်တဲ့"

"ဟဲ့ ...ဒါ ကတော့ နင့်ကို တစ်ကျောင်းလုံးက ဒီလိုခေါ်နေတာပဲ ဥစ္စာ"

"ထားပါတော့လေ၊ ဆို ...ဘာကိတ်"

ရုတ်တရက် စုစုမာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ အမှန်တော့ စုစုမာနှင့် သူက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းအထိ တစ် လျှောက်လုံး အတူတက်ခဲ့ရပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း တစ်မေဂျာ တည်း လာကျနေပြန်သည်။ မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးကြ၍ အိမ်မှာ တွေ့ ကျောင်းမှာ တွေ့ နှင့် သူမို့လို့ တကူးတကန့် မငြီးမငွေ့ လာနှုတ်ဆက်နေ၏။

စုစုမာက ရည်မွန်လှပသူလေး ဖြစ်သော်လည်း ဒီလောက် အကြာ ကြီး ခင်မင်နေတာကိုပင် ကျားသစ်မှာ ပျင်းရိနေပြီ။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် နှစ် ဖက် မိဘတွေ က

ပေးစားနိုင်ခြေရှိသော်လည်း လုံးဝမယူနိုင်ဟု ကျားသစ်အားမနာလျှာမကျိုး တွေးနေမိ၏။
သေသည့်အထိ ဘဲဥမနှင့် နေရမည် ဆိုလျှင် မည်မျှပျင်းစရာကောင်းလိုက်မည်နည်း။

ထိုသို့ပင် မညှာမတာ စဉ်းစားနေမိ၏။ စုစုမာက ထိုအတွေးကို မရိပ်မိဘဲ ...

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဆန်းဒေးကျရင် အိမ်ကို လာခဲ့ဦးလေ၊ အိမ်မှာ
အုန်းနို့ခါက်ဆွဲချက်စားမလို့"

"အေး အေး ...ငါ အိမ်က အလုပ်ကိစ္စမရှိရင် လာခဲ့မယ်လေ"

စုစုမာက ပြောပြီး၍ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ကျားသစ်က တစ်ခုခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား၍ ...

"ဟဲ့ ဘဲဥမ ...ခဏလေး"

မျက်နှာပြန်လှည့်လာကာ ဘာလဲဟု အမူအရာလုပ်ပြသည်။

"အဟဲ ...ဒီလိုဟ ...ခု ငါတို့မေဂျာမှာ လေ နှင်းဆီချိုဆိုတဲ့ ကျောင်းသူကို
နင်သိလား"

စုစုမာက ချက်ချင်း ပဲ ...

"သိသားပဲ၊ ခု ...နင်တို့အခန်းနဲ့ နှစ်ခန်းကျော် သုံးခန်းမြောက်မှာ တက်တာ၊ ငါနဲ့
မရင်းနှီးပေမယ့် သိပါတယ်၊ နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဟဲ ...ဟဲ"

ထိုရယ်သံကြောင့် စုစုမာ မျက်မှောင့်ကြဲလာသွားသည်။ ဒီရယ်သံက
စိတ်ဝင်စားကြောင်း ဖော်ပြသလို ဖြစ်နေသည်။ ခုမှ ဘာအရူးထတာလဲဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့်
ကျားသစ်ကိုကြည့်ကာ ...

"ဟဲဟဲ လုပ်မနေနဲ့ ...တကယ့်လူတွေ တောင် ဘယ်သူမှ လိုက်လို့ မရသေးဘူး၊
နင့်လို အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့လူဆို လည်ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ သွားမစနဲ့ ကျားသစ်"

"ခုမှ စိတ်ဝင်စားရုံလေးပါ ဘဲဥမရယ်၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး"

သူ့စကားကြောင့် စူးစမ်းသလိုကြည့်ကာ စုစုမာက ထပ်ပြောလာ သည်။

"ငါအနေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုတော့ ရပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ...အဲဒီ လောက် ရိုးရိုးစင်းစင်းဝင်လာရင် နှင်းဆီချိုက နင့်ကို ပျင်းသွားလိမ့်မယ်"

ကျားသစ် စဉ်းစားသွားသည်။ နှင်းဆီချိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေး မျိုးလဲ ဆိုပြီးပေါ့။

"ဘာလဲ ...ရိုးရိုးဝင်လို့ မရဘူးပေါ့ ...ဟုတ်လား"

"အေး ...သူ့ကိုလိုက်တဲ့လူတွေ ကို လှလှပပ ငြင်းဆန်တတ်တဲ့ အရည်အချင်း ကတော့ အပြည့်ပဲ"

"ဒါဆိုလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား လုပ်ရမှာ ပေါ့ဟာ၊ ပုံမှန်အတိုင်း မရရင် ပြောင်းပြန်ပေါ့"

"ဒါနဲ့ ...နင် တကယ်ပဲ နှင်းဆီချိုကို ကြိုက်နေပြီလား ကျား သစ်"

စုစုမာ အတည်မေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျားသစ်က လက် အသာကာပြရင်း ...

"ဟာ နေဦး ...ငါက စကားအ ဖြစ် ပြောနေတာပါ၊ သူ့ကိုတောင်မှ ငါ တစ်ကြိမ်ပဲ မြင်ဖူးသေးတာ၊ နည်းနည်း ထူးခြားလို့ လေ့လာကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပါ"

"အမယ်လေး ...ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ လေ့လာလို့ သဘောကျ သွားရင်တော့ လိုက်မယ်ပေါ့ ...ဟုတ်လား"

"အင်း ...ငါလည်း နောက်ဆုံးနှစ် ဆိုတော့ ရှာရတော့မယ်လေ ...ဟဲ ဟဲ၊ ဒါနဲ့ နင့်ကိုလိုက်နေတဲ့ တောကျီးကုန်းနဲ့ အခြေအနေက"

သူ့ဘက် ပြန်လှည့်လာ၍ စုစုမာ မျက်နှာတည်သွားသည်။ ပြီး...

"သူနဲ့ငါက ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်သာ နှင်းဆီချိုနဲ့ ပတ်သက်မိလို့"

ခံစားရမှာ "

ဘယ်လိုသဘောနှင့် တားနေလဲဆိုတာကိုတော့ မတွေ့တတ်ချေ။ သို့သော်
လည်း ...

"ရပါတယ် ဘဲဥမရယ်၊ ငါက စစ်တုရင်သမားပါ။ အကွက်ရွှေ့တတ်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ တကယ်လိုက် ဖြစ်ရင်တော့ နောက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ကျား ကွက်ရွှေ့တဲ့နည်းကိုသုံးမှာ
"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဪ ...နှင်းဆီချိုက မဟာဆန်တယ်လေ၊ မဟာဆန်သူဆိုတော့လည်း
အနောက်ဘက်လှည့်ကာ ကျားကွက်ရွှေ့လိုက်ရုံပေါ့ဟာ ... ဟဲ ဟဲ"

"အေး ...ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"ဟင်း ဟင်း ...တော် ကြာ 'ကျီးကန်း ဘဲဥချို'သွားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်"

(၃)

ကျားသစ်ကိုတော့ ပေါ့တော့တော့ဟု မထင်လိုက်ကြပါနှင့်။ ။ ခု တစ်လော
...နှင်းဆီချိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနီးကပ် (အထူး) လေ့လာနေ သည်။
သူမတို့အုပ်စုထိုင်တတ်သော ကင်တင်းသို့ ကျားသစ် မယောင် မလည် အမြဲရောက် ဖြစ်နေ၏
။

လေ့လာသည်ဆိုရာတွင် လည်း နှင်းဆီချို၏ မျိုးရိုးနှင့် ငွေကြေးဥစ္စာ တို့ကို
မဟုတ်ပါ။ နေရာကောင်းရထား၍ စိတ်ကြီးဝင်နေသော သူမ၏ ခါး၊ တင်၊ ရင် အချ
းအစားတို့ကို လိုက်ငမ်းနေခြင်းလည်း မဟုတ်။ နှင်းဆီချိုကို မဟာဆန်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။
ရှန်ပူ (ခေါင်းလျှော်ရည်) လုပ်ငန်းရှင်များ မျက် စိကျလောက်ပြီး ဆံပင်အရှည် လိုက်ဝယ်သူများ
သွားရည်ယိုလောက်သော ဖြောင့်စင်းလှပသည့် ဆံပင်အရှည်ကြီးရှိသည်ဟူ၍ ပင်
ထပ်မပြောချင်တော့။

ခု ကျားသစ်လေ့လာနေသည်က သူမ၏ အမူအကျင့်၊ အပြော အဆိုနှင့်
ဝါသနာတို့ကို ဖြစ်သည်။ ဒါမှလည်း လှုပ်ရှားလို့ လွယ်မည် ပဲလေ။

မလှမ်းမကမ်းမှဝိုင်းမှာ ထိုင်နေကြသဖြင့် နှင်းဆီချိုတို့၏ လှုပ်ရှား မှု များ ကို
မြင်နေကြားနေရသည်။

သုံးရက်လောက်အရောက်မှာ တစ်ခု သတိထားမိလာ၏ ။ နှင်းဆီချို သည်
နာမည် နှင့် လိုက်ဖက်စွာ နှင်းဆီပန်းနှစ်သက် သူ ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့် အိတ်ထဲမှာ
အမြဲရှိပြီး မကြာခဏထုတ်၍ နမ်းမွှေးတတ်သည်။ ဒါ သည်ပင် သတိထားရမည့်
အချက်တစ်ချက်။

ဒီနေ့တော့ သူတို့စကားသံများ အရ ပို၍ ထူးခြားလာပြီ။

"မိနင်း ...နှင့်ကျောင်းသားကဒ်ကို ခုထိ ပြန်မရသေးဘူးလား"

"မရသေးဘူး"

နှင်းဆီချိုက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေသည်။ ဘေးနားမှ ကောင်မလေးက ...

"ဒီတစ်ခါ နင့်တွက်ကိန်း မှာ သွားပြီပေါ့၊ သုံးရက်အတွင်း တစ် ယောက်
ယောက် က လာပြန်ပေးမယ်ဆိုတာကိုလေ"

"ဘယ်သူမှ ကောက်မရသေးလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဟာ"

သူမ၏ ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး ကျားသစ်က အိတ်ကပ်ထဲမှ ကျောင်း
သားကဒ်ကလေးကို ယောင်ယမ်းစမ်းမိသွား၏ ။

အနားမှ အခုလေး(လှမြင့်)က တီးတိုးကပ်ပြောလာသည်။

"ဟေ့ကောင် ကျားသစ် ...မင်း အခု သွားပြန်ပေးလိုက် ရင် ကွက်တိပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်ကွ"

တာတီးကပါ ဝင်ထောက်ခံသည်။

ခေါင်းအသာခါရင်း ကျားသစ်က ပြန်ပြောလိုက်၏ ။

"အဲဒီ လောက် လွယ်မယ်မထင်ဘူးကွ၊ ငါ အခု သွားပြန်ပေးလိုက် ရင်
ဇာတ်လမ်းက ခုပြီးသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ..."

ထိုအချိန်မှာ ပဲ နှင်းဆီချိုတို့ဝိုင်းဆီက ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

"မိနင်း ...အရင်တစ်ခါ ပျောက်တုန်း ကတော့ နောက်နေ့မှာ ချက်ချင်း
လာပေးတာဟ၊ ဖလော်က ထွန်းသိန်း (ဖင်မဲ) ဆိုတဲ့လူလေ၊ အဟီး ...အဲဒီ တုန်းက
ရယ်ရတယ်"

ပြောရင်းက တခစ်ခစ်ရယ်နေသဖြင့် နောက် တစ်ယောက် က ...

"ငါ့ကိုလည်း ပြောဦးလေဟာ၊ အဲဒါ ...ငါ မသိသေးဘူး"

နှင်းဆီချိုက ပြုံး တုံ့တုံ့လုပ်၍ သာ နေသည်။ ပထမပြောသော

ကောင်မလေးကပဲ ...

"ဪ ...အေး ...အဲဒီ တုန်းက နင်မှ ငါတို့အဖွဲ့ထဲကို မရောက် သေးတာကိုး၊ ဒီလိုဟာ ...အဲဒီ ဖင်မဲဆိုတဲ့လူက ကျောင်းသားကန် ပြန် လာပေးတာကို မိနင်းက ကျေးဇူးပါပဲလို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောတယ်လေ၊ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘူး၊ အဲဒါကိုဟာ အဲဒီ လူက မပြန်သေးဘဲ ပေကတ်ပြီး ထိုင်နေတယ်"

"မိနင်းနဲ့ ပတ်သက်ချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"သေချာတာပေါ့ဟာ၊ ကြာလာတော့ မိနင်းက မနေနိုင်တော့ဘူး လေ"

"ဘာလဲ ...စကားတွေ ပြောလိုက်လို့လား"

"အေး ...ပြောတော့ ပြောတယ်၊ နင် သေချာကြည့်၊ ငါလုပ်ပြ မယ်"

ပြောရင်း ထိုကောင်မလေးကပဲ ဟန်နှင့် ပန်နှင့် လုပ်ကာ ပြန်ပြောပြ တော့သည်။

"ဒီမှာ ...ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောပြီးသွားပြီနော်၊ မပြန် သေးဘူးလား၊ ကြာတော့ ကျွန်မက အားနာပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး လို့ ပြောရတော့မယ်၊ အဲဒီ လိုဆို ရှင်က ဟာ ...ရပါတယ်၊ မုန့်ပါချလိုက် ဆိုပြီး အရွှန်းကလေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်မယ်၊ ပျော်တတ်တဲ့ သဘောပေါ့၊ စကားရော ဖောရောတွေ လုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ စားထားတာတွေ ပါ ရှင်က အတင်းရှင်းသွားမယ်၊ ကျွေးချင်ရင် နောက်တစ်ခေါက်မှ ကျွေးဆိုပြီး ရှင်ပြန်သွားမယ်၊ သေချာပေါက် ရှင်လာမှာ ပဲ မဟုတ်လား၊ ရှင်ကျွေးတာ စားထားတော့ ကျွန်မတို့လည်း ငြင်းလို့မကောင်းဘူးလေ၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ ကို အပိုင်ပေါင်းပြီး၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ တောင်း၊ အောင်သွယ် တွေ ခိုင်းပြီး ရှင်က ရည်းစားစကားပြောမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ကျွန်မကို ပို့ကြမယ် ...ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို လည်း ကျေးဇူးမတင်နိုင်ဘူး၊ အဲလိုလူမျိုးကိုလည်း အထင်မကြီးဘူးဆိုပြီး တောက်လျှောက်ပြောချလိုက်တာဟ"

"အဲဒီ လိုဆို ...ဆိုတော့ ..."

"ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲ ...အင်း ..အဲ ..နဲ့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ 'ဖင်မဲ'
ထပြေးတော့တာပေါ့ ...ခပ် ခပ်"

ရယ်ကြပြန်သည်။ ရယ်နေရင်း ပြောပြသော ကောင်မလေးက
ထပ်ပြောပြန်သည်။

"နေဦး ...နေဦးဟ၊ နောက်မှသိရတာ က ပိုရယ်ရတယ်၊ အဲဒီ ဖင်မဲဆိုတဲ့လူက
မိန်းနဲ့ပတ်သက်ချင်လို့ သူများ ကောက်ရထားတဲ့ မိန်းကျောင်းသားကဒ်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး
တစ်ဆင့်ပြန်ဝယ်လာတာတဲ့ဟ"

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့တစ်ဝိုင်းလုံး၏ ရယ်သံများ က သော သော ညံ
သွားကြလေ၏ ။ သူတို့ဝိုင်းကိုကြည့်ပြီး ကျားသစ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ကာ ...

"မင်းတို့ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ အခုနေ သွားပြန်ပေးလိုက် ရင် အဲဒီ ဖင်မဲထက်
ဘဝပျက်မှာ "

"ဒါဆို ...မင်း သူ့ကျောင်းသားကဒ်ကို ပြန်မပေးတော့ဘူးပေါ့"

"ပြန်တော့ပေးမှာ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကိုပဲ ငါ အသုံးချရမှာ "

"ဆိုစမ်းပါဦး ...ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ"

ကျားသစ်မျက်နှာက တည်သွား၏ ။

"ငါ သူ့ကို သတိထားမိတဲ့အချက်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဒီတစ်ပတ် သေချာအောင်
ထပ်လေ့လာပြီးရင် ငါ လှုပ်ရှားတော့မယ်"

"ငါတို့က ဘာတွေ ကူညီရဦးမှာ လဲ"

စကားအဆုံးမှာ ကျားသစ်က စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ...

"ငါလည်း သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လိုဦးမှာ ပဲ"

"ဟာ ...ဘာလဲကွ"

"ကူညီမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ လက်လှမ်းမှီသလောက် နှင်းဆီပန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ကို စုံစမ်းပေးထားကြကွာ၊ အဲဒါပဲ"

ကျားသစ်စကားကြောင့် နှစ် ကောင်သား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏ ။

*

နောက်ပိုင်းရက်များ တွင် ...

နှင်းဆီချိုအား နှင်းဆီပန်းနှစ်သက် သူ တစ်ယောက် အ ဖြစ်

သူ တိတိကျကျ သိသွားခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းအရာကို အခြေခံပြီး

နှင်းဆီချို၏ စိတ်ဝင်စားမှု ကို ရယူရန်လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏ ။

တကယ်တမ်းတွင် လည်း ...

တစ်ကွက်စီရွှေ့ကာ တစ်ဆင့်ချင်း သူ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ...

သူ၏ နှင်းဆီအော်ပရေး ရှင်းသည် နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သို့ လှမ်းကိုင် ခါနီး မှပင်

ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ရလေသည်။

ထိုအရာသည်

သူကိုယ်တိုင်ပဲ ညံ့လို့လား၊

ကံကြမ္မာကြောင့် ပဲလား၊

ဒါမှမဟုတ် အခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုကြောင့် လား။

မည် သို့ ပင် ဖြစ်စေ ...

နောက်တစ်ကြိမ်စွန့်စားရန် အခွင့်အရေး ကို သူစောင့်နေဆဲပင်။

ကံကြမ္မာသည် သူ့အား မျက်နှာသာပေးလာခဲ့ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ဇာတ်လမ်းက ခုမှစသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

*

တစ်နှစ် နှင့် ခြောက်လခန့်ကြာသော်

*

(၄)

အဝေးပြေးကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း လာကြိုမည် ဟု ပြော၍

မျက်စိဝေ့ကြည့်ကာ လိုက်ရှာမိသည်။ မတွေ့ ။

တောက် ...။ ဘဲဥမ အသေအချာ မှာ ထားရဲ့ နဲ့။

စိတ်ထဲကနေ မညှာမတာ မေတ္တာပို့လိုက်သည်။ အမှန်ဆို ကိုယ်က လာကြို

ခိုင်းခြင်းမဟုတ်။ သူ့ဘာသူ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လာကြိုပါ့မည် ဟု ဖုန်းဆက်စဉ်တုန်းက

ပြောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ကားငှား၍ သွားရတော့မည်။

ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာ ပဲ ...

"ဟဲ့ ကျားသစ် ...ရှာလိုက်ရတာ မသာရယ်၊ တော် သေးတာပေါ့"

အသံနှင့် အတူ စုစုမာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ပီယာဝါစာ ချစ်ဖွယ်သော စကားတွေ နှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကား ပေါ်တက်ကာ လိုက်လာခဲ့၏။

လမ်းမှာ ၊ ကားပေါ်မှာ စုစုမာက မေးလာ၏။

"နင် ...တကယ်ပဲ ဒီည ပြောတော့မှာ ပေါ့ ...ဟုတ်လား"

"ပြောမှာ ပေါ့ဟ၊ သူ့ဘဲနဲ့လည်း ပြတ်သွားပြီပဲဟာ၊ ဥစ္စာမှန်လို့ ပြန်ရတာ လေ"

"အောင်မာ ...လာလာချည်သေး၊ ဟိုက နင်ကြိုက်နေတာတောင် မသိဘဲနဲ့"

စုစုမာ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် လည်း ကျားသစ်က အေးဆေးစွာ ...

"သိအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ်၊ ငါ ဟိုကပဲ စီစဉ်လာပြီး သားပါ"

"ထားပါတော့၊ နင်တို့ အလုပ်ရောအဆင်ပြေရဲ့ လား၊ ဦးတို့၊ အန်တီ တို့ နေကောင်းကြရဲ့ လား"

"အဆင်ပြေပါတယ်ဟာ၊ ငါတို့အလုပ်ကလည်း မန္တလေးမှာ မှ အဆင်ပြေမှာ ကိုး၊ ဖေဖေတို့လည်း နေကောင်းကြပါတယ်"

ကျားသစ် ကျောင်းပြီးကတည်းက ဖေဖေဦးဝင်းသန်း ပွဲရုံလုပ်ငန်း ကြောင့် မန္တလေးသို့ ရွှေ့ပြောင်းအခြေချခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ... လုပ်ငန်းက ဟိုမှာ အခြေကျ အဆင်ပြေနေပြီ။

"ဒါနဲ့ ...ဒီည သိမာစိမ်းရဲ့ မွေးနေ့ကိုတော့ နင်းဆီချီ လာမှာ ပါ နော်"

သေချာအောင် ထပ်မေးရသေးသည်။ စုစုမာက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ

မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

"လာမှာ ...လာမှာ ၊ နင့်နှင်းဆီတင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မေဈာက လူတွေ တော်
တော် များများ လာလိမ့်မယ်၊ အယောက် ငါးဆယ်နဲ့ တစ်ရာကြား ပဲ၊ သိလား"

"အဟဲ ...ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နင့်တောကျီးကန်းရော လာမယ် တဲ့လား"

တောကျီးကန်းနာမည် ကြားရုံဖြင့် စုစုမာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြန်သည်။ ပြီး ...

"ဘယ်သိမလဲဟ၊ ဒါပေမဲ့ ...သဲမာရဲ့ မွေးနေ့ ကတော့ ပါတီလို ဖြစ်နေမှာ ပဲ"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"သဲမာက ချမ်းသာတယ်လေ၊ သူ့မွေးနေ့ကိုလည်း ဆိတ်ငြိမ်ရပ်
ကွက်တစ်ခုထဲက အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ လုပ်မှာ ၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ လည်း မပါဘူး၊
လူငယ်တွေ ချည်းပဲ ကဲကြမှာ "

"ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါမှလည်း ငါ့ကိစ္စက အဆင်ပြေမှာ "

ကိုယ့်အတွေ့ နှင့် ကိုယ် ကျားသစ် ပြောလိုက်သည်။

စုစုမာက ငြိမ်သွားသော ကျားသစ်ကိုကြည့်ကာ ထပ်မေးလာ၏ ။

"ဒါနဲ့ ...နှင့် ဘယ်ဝင် ချင်သေးလဲ"

"အခုလေးတို့အိမ်ကိုပဲ ဝင်ပို့ခဲ့ဟာ၊ ငါတို့ ညကျမှ သဲမာတို့ဆီမှာ ဆုံမယ်လေ"

"ဟင် ...နှင့်က ငါတို့အိမ်မှာ မတည်းဘူးလား၊ မေမေကတောင် အိမ်မှာ ပဲ
လာတည်းလို့ အသေအချာ မှာ လိုက်တာ"

ကျားသစ်က ရယ်ရင်း ...

"ဘယ်မှာ မှ တည်းစရာမလိုတော့ဘူးလေ"

"ဟင် ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီညမွေးနေ့ပွဲမှာ ရှိမယ်၊ ပြီးတော့ ...ငါ မနက်ဖြန် မန္တလေးကို ပြန်တက်ရမယ်၊ အလုပ်က မအားဘူး၊ နှင်းဆီချိုကြောင့် သာ ထွက်လာခဲ့ တာ"

စုစုမာက သက်ပြင်းချပြီး ပြောလာသည်။

"နင် တော် တော် အစွဲအလမ်းကြီးတာပဲ ကျားသစ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် စဉ်းစားကြည့်လေ ...ဒီတစ်ညတည်းနဲ့ နင့်ကိစ္စ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီရဲ့ အချစ်ကို ရပါ့မလား"

"ဘဲဥမ ...နင် ဟိုစကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား"

"ဘာစကားလဲ"

"ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ် ဆိုတာကိုလေ"

"ဘယ်လို ..."

စုစုမာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဟက်ခနဲသာ ကျားသစ် ရယ်ပြ လိုက်မိသည်။